

Allerheiligen 2020

Rond de heiligverklaring van Pater Damiaan in 2009, las ik een interview met de provinciale overste van de Paters van de HH. Harten in Nederland. Hij vond de heiligverklaring van Pater Damiaan niet nodig, want het voegde immers niets toe aan de grootheid van deze mens. Rond het hoogfeest van vandaag kwam die uitspraak weer terug in mijn herinnering. Het is een in kerkelijke kringen veel gehoord relativisme. Een goed bedoeld relativisme, maar het holt ons geloof van binnen uit.

Heiligen? Waarom zouden wij ze nodig hebben? Wij zijn immers allemaal heilig en in kerkelijke kringen moet vooral niemand met zijn kop boven het maaiveld uitsteken, want dan hakt het mes van het gelovig relativisme de kop er al vlug af, en dat ook nog eens met een beroep op het evangelie: de eerste moeten de laatsten zijn.

Rond diezelfde heiligverklaring van Pater Damiaan liet kardinaal Danneels gelukkig een totaal ander geluid horen: “Wij hebben nu juist geen helden nodig maar heiligen”.

Door ons relativisme maken wij de heiligen werkloos, en wie wil nu werkloos zijn? Aan helden heeft onze samenleving geen gebrek en talloze talentenjachten zorgen er wel voor dat er nieuwe helden bijkomen. Sporters, artiesten en anderen worden door het grote publiek tot helden, idolen gemaakt. In deze helden ervaart de zwakke mens iets van een kracht die in ieder van ons aanwezig is. Ik zou het niet kunnen maar mijn held, mijn idool kan dat wel: voetballen, fietsen, zingen of muziek maken.

Helden confronteren ons, gewone stervelingen, bewust met een kracht waarnaar wij alleen maar kunnen verlangen. Ik bewonder de kracht van een sporter of musicus, omdat ik dat ook graag zou willen maar er niet toe in staat ben. Is dat met een heilige ook niet zo? Confronteert een heilige ons niet met de kracht van het geloof, van het in praktijk brengen van het Evangelie? Ik bewonder die heilige, omdat ik dat ook zo graag wil, alleen lukt het mij niet.

Dat is zeker zo. Maar een held heeft baat bij ons gevoel van zwakheid. Geen enkele held zal zijn bewonderaars helpen om net zo goed of misschien nog beter te worden als hij/zij. En hier ligt het grote verschil met een heilige. Een heilige zal er juist alles aan doen om ons betere christenen te laten zijn. Het werk van een heilige is niet om zelf nog beter te worden, maar om de ander beter te laten worden. Voor helden is dat een dwaasheid maar heiligen staan dan ook in die evangelische wijsheid waarin ‘de ander groter moet worden en ik kleiner’.

Als gelovige mensen hebben wij dus geen helden nodig maar heiligen. Helden drukken ons met de neus op onze zwakheid en maken zichzelf groter ten koste van ons. Heiligen helpen, ondersteunen en zijn een steun in de rug. Als we op dit hoogfeest eens rond kijken, dan zien we verschillende heiligenbeelden hangen en staan. Het is nog maar een fractie van die menigte die

niemand tellen kan. Sommigen kennen wij bij naam, maar velen zijn onbekend. Als wij vandaag rondkijken, dan zien wij ook dat achter die menigte van getuigen God staat die zijn licht doorheen deze mensen laat schijnen als een licht voor onze voeten. De heiligen zijn ons voorgegaan op de weg van de zaligsprekingen en dankzij hun licht - dat Gods licht is - kunnen wij op diezelfde weg verder lopen. Het feest van die talloze heiligen is uiteindelijk het feest van God zelf die mensen roept om in Zijn licht te wandelen en van deze wereld Zijn Koninkrijk te maken. Amen.

Johan Goris, pastoor